

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci navrhovatelky: **J. H.**, zast. Mgr. Ing. Karlem Císařem, advokátem, se sídlem Moravské náměstí 4, Brno, proti odpůrci: **město Bučovice**, se sídlem Jiráskova 502, Bučovice, zast. Mgr. Janem Hladkým, LL.M., advokátem, se sídlem Orlí 483/1, Brno, za účasti osob zúčastněných na řízení: I) R. P., II) J. M., III) J. D., IV) R. K., V) J. L., VI) A. O., VII) Ing. M. H., o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy č. 01/2020 - územního plánu Bučovice, vydaného usnesením zastupitelstva města Bučovice ze dne 7. 10. 2020, č. 226/13/ZM/2020, v řízení o kasační stížnosti odpůrce proti výrokům I. a III. rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 1. 6. 2023, č. j. 64 A 2/2023-198,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Odpůrce **je povinen** nahradit navrhovatelce náklady řízení o kasační stížnosti ve výši **3.400 Kč** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce Mgr. Ing. Karla Císaře, advokáta.
- III. Žádná z osob zúčastněných na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Zastupitelstvo města Bučovice vydalo usnesením ze dne 7. 10. 2020, č. 226/13/ZM/2020, opatření obecné povahy č. 01/2020 - územní plán Bučovice, jímž nahradilo dosavadní územní plán města. V důsledku toho došlo u pozemků ve vlastnictví navrhovatelky parc. č. XA, XB a XC v k. ú. B. ke změně jejich zařazení, a to konkrétně ve všech případech z plochy s funkčním využitím bydlení - návrhová do plochy s funkčním využitím zemědělská - stabilizovaná.

[2]Dne 25. 8. 2022 podala navrhovatelka žádost o vydání společného povolení pro stavbu *GARÁŽ BUČOVICE* plánovanou na zmíněných pozemcích parc. č. XA, XB a XC. Městský úřad Bučovice rozhodnutím ze dne 3. 10. 2022, č. j. MUB/OSÚ-61131/2022, zamítl uvedenou žádost mimo jiné pro rozpor záměru stavby s platným územním plánem. Odvolání proti tomuto rozhodnutí Krajský úřad Jihomoravského kraje rozhodnutím ze dne 22. 12. 2022, č. j. JMK 75/2023, zamítl a prvoinstanční rozhodnutí potvrdil.

[3]Proti uvedenému rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje podala navrhovatelka ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) žalobu, a to společně s návrhem na zrušení části územního plánu. V něm navrhla zrušit platný územní plán v části vztahující se celkem ke dvaceti čtyřem pozemkům, případně k celé zemědělské ploše v lokalitě Příhon - západ. Krajský soud rozsudkem ze dne 1. 6. 2023, č. j. 64 A 2/2023-198, zrušil napadený územní plán v části vymezující plochy zemědělské na pozemcích parc. č. XA, XB a XC (výrok I.) a ve zbytku návrh zamítl (výrok II.). Zároveň uložil odpůrci povinnost nahradit navrhovatelce náklady řízení o návrhu (výrok III.), přičemž osobám zúčastněným na řízení právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (výrok IV.).

[4]Krajský soud při posuzování věci na úvod vyjasnil, že ačkoliv navrhovatelka byla v průběhu přijímání územního plánu bez objektivních důvodů pasivní (nepodala žádné námítky ani připomínky), může proti němu ve správním soudnictví brojit. Následně přistoupil k přezkumu územního plánu podle zavedeného pětistupňového algoritmu, načež konstatoval, že první tři kroky jsou mezi účastníky nesporné a územní plán je splňuje. V rámci sporného čtvrtého kroku, kde se posuzuje soulad územního plánu s hmotným právem, dal pak navrhovatelce zapravdu ohledně nedostatečného, resp. chybějícího odůvodnění změny ve funkčním využití pozemků parc. č. XA, XB a XC. Nastalá změna dosavadního stavu, jež omezuje na pozemcích výstavbu, byla podle soudu zásadní a porušila kontinuitu územního plánování, přičemž s ohledem na absenci jejího konkrétního zdůvodnění nelze v souvislosti s ní vyloučit zneužití práva a svévoli. Proto přistoupil ke zrušení územního plánu ve zmíněném rozsahu, a to ke dni 25. 8. 2022, jelikož v tento den podala navrhovatelka žádost o vydání společného povolení. Ve zbytku návrh zamítl, neboť jím byl územní plán napadán ve větším rozsahu, než odpovídalo jeho použití v žalobou rozporovaném správním rozhodnutí.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření navrhovatelky

[5]Proti výrokům I. a III. tohoto rozsudku krajského soudu podal odpůrce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost, kterou doplnil ve stanovené měsíční lhůtě. Je přesvědčen, že v souvislosti s přijetím územního plánu nepostupoval vůči navrhovatelce, resp. jejím pozemkům nijak diskriminačně ani svévolně. Změněné zařazení dotčených pozemků odpovídá celkové koncepci územně plánovací dokumentace i zařazení sousedních pozemků. Důvody pro změnu zařazení dotčených pozemků vyplývají v potřebné míře z textové části územního plánu. Správní soudy mají zasahovat do územního plánování obcí jen ve výjimečných situacích a ta nyní nenastala.

[6]Podle stěžovatele je z textové části územního plánu zřejmé, že se podrobně zabýval všemi námítkami a připomínkami včetně těch, které směřovaly proti změnám v zařazení pozemků. V případě pozemků navrhovatelky se tak nestalo, neboť ta byla při přijímání územního plánu pasivní. Navrhovatelka se svým jednáním připravila o nárok, aby stěžovatel

pokračování

v odůvodnění územního plánu podrobněji vypořádal změnu funkčního využití jejich pozemků. Podstatné pro zákonnost územního plánu je, že odůvodnění vymezení jednotlivých ploch je dostatečné. Krajský soud pochybil, když při posuzování věci patřičně nezohlednil pasivitu navrhovatelky v době přijímání územního plánu. Pokud se někdo dopustil zneužití práva, pak je to navrhovatelka, která až nyní brojí proti podobě územního plánu.

[7]Krajský soud také nesprávně pominul, že v případě dotčených pozemků nedošlo ke změně jejich faktického využívání. To dlouhodobě odpovídá aktuálnímu územnímu plánu, neboť jsou zemědělsky obhospodařovány. Předchozí územní plán byl platný od roku 2006, přičemž navrhovatelka po celou dobu jeho účinnosti nevyvíjela žádnou činnost směřující k zastavění pozemků. Navíc je zřejmé, že nyní iniciovaná realizace garáže není skutečným zájmem navrhovatelky. Dotčené pozemky mají celkovou výměru 2.350 m², nejsou napojeny na pozemní komunikaci a od zastavěné části obce jsou odloučeny. Realizace stavby garáže na daném místě je proto mimo rozumné úvahy.

[8]Podle stěžovatele krajský soud také nesprávně nezohlednil jeho povinnost respektovat zákonné požadavky na ochranu zemědělského půdního fondu, jehož součástí jsou všechny dotčené pozemky navrhovatelky, neboť jsou druhem orná půda. Nebyl zde převažující veřejný zájem ani jiný důvod pro to, aby na daném místě byla v územním plánu vymezena zastavitelná plocha. Pokud by ji tam stěžovatel (znovu) umístil, dopustil by se nezákonného postupu. K podobě územního plánu vydal orgán ochrany zemědělského půdního fondu souhlasné stanovisko. I proto krajský soud dospěl k nesprávnému výsledku.

[9] Kromě výše uvedených argumentů vznesl stěžovatel také námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů. Z rozsudku podle něj není zřejmé, jak se krajský soud vypořádal s jeho argumenty, ani na základě jakých důkazů dospěl ke svým závěrům. Stěžovatel rovněž krajskému soudu vytknul, že se vůbec nezabýval možnou účelovostí jednání navrhovatelky.

[10] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[11] Navrhovatelka ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že se ztotožňuje s napadeným rozsudkem a považuje jej za přezkoumatelný. Nikterak nerozporuje obecné východisko, že si obec může své území uspořádat. Stejně tak nerozporuje koncepci aktuálního územního plánu zahrnující i snižování ploch pro bydlení. V případě přijímání změn ve využití pozemků však musí být tyto změny řádně odůvodněny, což se v případě pozemků navrhovatelky nestalo. Zda jsou pozemky součástí zemědělského půdního fondu, nemá na tuto povinnost správního orgánu žádný vliv. Navrhovatelka také kategoricky odmítla, že by její jednání bylo účelové či nepoctivé. Navrhla proto kasační stížnost zamítnout jako nedůvodnou.

[12] Osoby zúčastněné na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřily.

III. Posouzení kasační stížnosti

[13] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[14] Podle písm. a) zmíněného ustanovení, *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.* Podle písm. d) téhož ustanovení, *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.*

[15] Nejvyšší správní soud nejprve přistoupil k vypořádání námitky nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů, neboť platí, že teprve dospěje-li kasační soud k závěru, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, může se zabývat dalšími stížnostními námitkami (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004-105).

[16] Stěžovatel považuje odůvodnění napadeného rozsudku za nedostatečné z řady dílčích důvodů. K tomu Nejvyšší správní soud připomíná, že přezkoumatelnost rozhodnutí není závislá na subjektivní představě účastníka o tom, jak podrobně by mělo být odůvodněno. Jedná se totiž o objektivní překážku, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkum napadeného rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2014, č. j. 3 As 60/2014-85). Pro přezkoumatelnost rozhodnutí zároveň není soud povinen vypořádat každou dílčí námitku účastníka, pokud proti jednotlivě vzneseným námitkám vystaví vlastní ucelený argumentační systém, v jehož konkurenci žalobní body jako celek neobstojí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Současně nesouhlas účastníka s právním názorem soudu nezakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí, ve kterém je tento názor obsažen (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2019, č. j. 1 Afs 184/2019-38).

[17] Krajský soud byl podle § 101d odst. 1 s. ř. s. při posuzování věci vázán uplatněnými důvody návrhu a vůči nim i vůči uplatněné protiargumentaci stěžovatele je odůvodnění napadeného rozsudku z hlediska přezkoumatelnosti dostačující. Z odůvodnění je zřejmé, proč a jakými vznesenými otázkami se krajský soud (ne)zabýval i na základě čeho přijal výsledné závěry. Otázky, které nebyly v řízení o návrhu rozporovány (účelovost jednání navrhovatelky), nebylo potřeba pro přezkoumatelnost v rozsudku rozebírat, když je krajský soud sám neshledal problematickými. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je totiž vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám, pro které nelze takové rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). To však není případ napadeného rozsudku.

[18] K posouzení stěžejní sporné otázky, tj. zda odůvodnění územního plánu v souvislosti se změnou funkčního využití pozemků navrhovatelky odpovídá zákonným požadavkům, uvádí Nejvyšší správní soud následující skutečnosti.

pokračování

[19] Na úvod je třeba připomenout, že územní plán je nástrojem, kterým obec ovlivňuje využití pozemků nacházejících se na jejím území. Jeho prostřednictvím obec vyjadřuje své právo na samosprávu a uvážení v přístupu ke svému rozvoji. V procesu územního plánování dochází k vážení řady různých (často odlišných, nebo dokonce protichůdných) zájmů soukromých i veřejných. Výsledkem musí být rozhodnutí o upřednostnění některých zájmů před jinými při zachování proporcionality a ochrany základních práv před svévolnými a excesivními zásahy (srov. nálezný Ústavního soudu ze dne 7. 5. 2013, sp. zn. III. ÚS 1669/11, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2023, č. j. 1 As 120/2022-66, nebo ze dne 10. 1. 2023, č. j. 1 As 97/2022-68). Při soudním přezkumu není úkolem soudu stanovovat, jakým způsobem má být určité území využito. Jeho úkolem je sledovat, zda se příslušná politická jednotka (obec) při tvorbě územního plánu pohybovala v mantinelech územního plánování. Soudu nepřísluší přezkoumávat, zda bylo pro určitý pozemek či území vhodnější zvolit ten či onen způsob funkčního využití (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2006, č. j. 1 Ao 1/2006-74, ze dne 28. 3. 2008, č. j. 2 Ao 1/2008-51, a ze dne 20. 6. 2019, č. j. 5 As 290/2018-37). Změna funkčního využití pozemků v dané oblasti je totiž legitimním právem obce v rámci pořizování územního plánu, do kterého mohou správní soudy zasahovat pouze omezeně.

[20] Ve věci není sporu, že navrhovatelka byla v průběhu přijímání územního plánu bez objektivních důvodů pasivní. V souvislosti s tím je potřeba dát stěžovateli obecně za pravdu, že taková pasivita účastníka má vliv na míru potřebné podrobnosti odůvodnění příslušné části územního plánu. Rozšířený senát v tomto směru v usnesení ze dne 16. 11. 2010, č. j. 1 Ao 2/2010-116, uvedl, že „[p]rocesní pasivita navrhovatele ve fázích správního řízení předcházejícího přijetí opatření obecné povahy může být způsobena faktory subjektivními i objektivními. Její význam pro úspěšnost žaloby posoudí soud s přihlédnutím ke všem individuálním okolnostem případu, a to při zkoumání procesního postupu správního orgánu, při hodnocení případného rozporu opatření obecné povahy s právními předpisy, jakož i při hodnocení přiměřenosti zásahu do práv a povinností navrhovatele“. Ani při pasivitě dotčené osoby bez objektivních důvodů však pořizovatel územního plánu nemůže zcela rezignovat na odůvodnění tak významné skutečnosti, jakou je změna funkčního využití předmětného pozemku. Postačí přitom, pokud se příslušné odůvodnění vztahuje k lokalitě, kde se daný pozemek nachází, neboť po územním plánu nelze požadovat (obzvláště při pasivitě dotčené osoby), aby se věnoval každému jednotlivému pozemku.

[21] Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 3. 2016, č. j. 2 As 295/2015-83, „[ú]zemní plán je přijímán k zajištění veřejného zájmu, jímž zajisté může být i potřeba koordinovat výstavbu v území a zajistit jeho průchodnost. (...) Hodnoty chráněné územním plánem nicméně musí být nejen řádně pojmenovány a specifikovány, ale také odůvodněny. Nejvyšší správní soud má za to, že za situace, kdy je předmětný pozemek navrhovatele změnou původního územního plánu určen k jinému, diametrálně odlišnému funkčnímu využití oproti předchozímu stavu, pak v odůvodnění územního plánu musí být tato změna vysvětlena a odůvodněna, zejména za situace, lze-li vysledovat, že v uvedené ploše je to právě navrhovatel, kdo je nejvíce zasažen na svém vlastnickém právu. V souladu s principem právní jistoty má každý, tedy i navrhovatel, právo znát důvody změn, jež se ho dotýkají. Nejen z tohoto důvodu je nezbytné zásadní funkční změny, které se dotýkají vlastnických práv subjektů v územních plánech, odůvodnit naprosto přesně, jasně, určitě a srozumitelně, aby nebylo možno mluvit o zneužití práva a svévoli“. K tomu Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že citovaný závěr platí

i v případě pasivity vlastníka dotčeného pozemku v průběhu přijímání územního plánu bez objektivních důvodů, neboť změna funkčního využití pozemku představuje zásah do ústavně zaručeného práva vlastnit majetek podle čl. 11 Listiny základních práv a svobod. Vlastník daným opatřením totiž pozbývá možnost zvolit jakékoli jiné využití dotčeného pozemku, které by bylo s jeho změněnou funkcí v rozporu. Není tedy pravdou, jak uvádí stěžovatel, že krajský soud v nyní řešené věci nedostatečně přihlédl ke zmíněné pasivitě navrhovatelky, a kvůli tomu vůbec nemohl rozhodnout tak, jak učinil.

[22] V nyní řešené věci krajský soud v odstavci 16. napadeného rozsudku (při zmínění konkrétních pasáží z územního plánu) uvedl, že v územním plánu nenalezl žádné konkrétní zdůvodnění změny ve funkčním využití plochy nacházející se v západní části lokality Příhon, kde leží pozemky navrhovatelky. Upozornil přitom na skutečnost, že v případě jiných lokalit územní plán (ve stejné kapitole) u obdobných změn obsahuje konkrétní odůvodnění, resp. konkrétnější odůvodnění, než představuje samotná koncepce, z níž územní plán vychází. S uvedeným zjištěním se Nejvyšší správní soud ztotožňuje.

[23] Stěžovatel má za to, že územní plán odůvodnění příslušné změny u pozemků navrhovatelky v potřebné míře obsahuje. Poukázal k tomu na koncepci uvedenou v územním plánu ohledně budoucího zastavění území (koncepce shrnutá také v odstavci 16. napadeného rozsudku). K té Nejvyšší správní soud uvádí, že podle celkového obsahu územního plánu většina ploch určená k zástavbě byla přebrána z předchozího územního plánu, přičemž některé plochy jsou nově vymezeny a některé naopak vypuštěny. Celkově má být obytný potenciál navýšen. Při určení zastavitelných ploch bylo dbáno na ochranu zemědělského půdního fondu a další hodnoty. Často je zdůrazňována přestavba tzv. brownfields. K souvisejícímu výhledu zalidnění území je pak v kapitole II.10.2.2 uvedeno, že „*územní plán umožňuje nárůst až o 2600 obyvatel, reálně však předpokládá nárůst asi o 1200 obyvatel za dalších 15 let*“ (celkově na 7700 obyvatel, což je méně než podle předchozího územního plánu). Pod takto vymezenou koncepci zastavění a rozvoje celého území lze podle Nejvyššího správního soudu napasovat jakoukoli změnu ve funkčním využití pozemků. Proto ji samu o sobě nelze pro přílišnou obecnost považovat za přesné, jasné, určité a srozumitelné odůvodnění změny ve funkčním využití pozemků navrhovatelky. Nejvyšší správní soud si je vědom svého rozsudku ze dne 26. 6. 2014, č. j. 5 AOs 3/2013-33, na který stěžovatelka poukazuje v kasační stížnosti, kde shledal samotnou koncepci územního plánu za dostatečné odůvodnění pro změnu ve funkčním využití pozemku pasivního účastníka. Příklad posuzovaný ve zmíněném rozsudku však nepovažuje s případem stěžovatelky za srovnatelný, a to pro odlišnost nastavené koncepce pro tamní specifickou oblast (rekreační město Špindlerův Mlýn).

[24] Stěžovatel dále namítl, že se nedopustil žádného diskriminačního ani svévolného jednání, neboť ke změně ve funkčním využití došlo také u pozemků sousedících s pozemky navrhovatelky. Podle Nejvyššího správního soudu ani tato skutečnost nemůže nahradit potřebné odůvodnění předmětné změny. K tomu je potřeba znovu podotknout, že v případě jiných lokalit územní plán zpravidla alespoň nějaké bližší zdůvodnění (souladné s koncepcí) u obdobných změn uvádí, přičemž se nejedná o reakci na námitku vznesenou některým z tamních aktivních vlastníků pozemků. Pro ilustraci soud cituje z kapitoly II.12. - A3. písm. a), kde je uvedeno, že „*[n]ávrh nového ÚP (na rozdíl od dosud platného ÚP) nepodporuje srůstání sídel s ohledem na zajištění přístupnosti a prostupnosti krajiny: proto jsou vypuštěny kapacitní rozvojové plochy pro výstavbu RD v prostoru mezi Bučovicemi a místní částí Černčín*“. Žádné

pokračování

(alespoň) takové konkrétnější zdůvodnění změn v lokalitě Příhon územní plán neobsahuje. Nadto je třeba zdůraznit, že krajský soud nekonstatoval, že se stěžovatel dopustil svévolného či jiného protiprávního jednání, pouze že takové jednání nelze vzhledem k okolnostem vyloučit.

[25] Stejně tak chybějící odůvodnění nemůže nahradit skutečnost, že předmětná změna je ve prospěch zemědělského půdního fondu, resp. v souladu se stanoviskem příslušného správního orgánu. Ačkoliv zemědělský půdní fond požívá zvláštní ochrany, nelze ji absolutizovat a vždy ji upřednostnit před jinými zájmy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2006, č. j. 1 Ao 1/2006-74), resp. považovat ji za dostatečné odůvodnění pro každé jednání ve prospěch zemědělského půdního fondu. Toho si je vědom i stěžovatel, neboť v kapitole II. 13.1.3 územního plánu sám uvádí, že „[s] ohledem na skutečnosti, že ochrana ZPF není jedinou prioritou územního plánu (a ani být nemůže), nelze se dotčení chráněných půd zcela vyhnout, i když se návrh tyto produkčně hodnotné půdy snaží maximálně respektovat a dodržovat alespoň další zásady ochrany půdního fondu.“ Je jednoznačně správné a Nejvyšší správní soud nikterak nezpochybňuje, že posuzovaný územní plán má za cíl chránit místní hodnoty, jakými jsou kultura města a krajinný ráz, či zmíněný zemědělský půdní fond a sleduje cíle územního plánování. Nicméně musí tak být vždy činěno zákonným způsobem, tzn. mj. za přítomnosti náležitého odůvodnění.

[26] Chybějící odůvodnění nemůže nahradit ani skutečnost, že nové funkční využití pozemků navrhovatelky odpovídá jejich dosavadnímu skutečnému užívání. Fakt, že dotčené pozemky nejsou dosud zastavěny a že jejich zastavění nepředpokládá ani nepředpokládal žádný správní akt s výjimkou předchozího územního plánu, totiž stěžovateli pouze dává možnost efektivně dosáhnout cílené změny, kterou je však zapotřebí náležitě odůvodnit.

[27] Co se pak týká namítaného zneužití práva, resp. účelovosti jednání navrhovatelky, tak k tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že mu není jasné, v čem by zmíněná účelovost měla spočívat. Jak je již uvedeno výše, navrhovatelka si svým pasivním chováním v průběhu přijímání územního plánu nikterak nevylepšila své případné budoucí postavení v řízení o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy, tj. nijak neposílila ochranu svých zájmů. I za daných okolností však měla nárok žalobu proti rozhodnutí správního orgánu společně s tímto návrhem podat, což krajský soud správně vysvětlil (odstavec 10.). Stěžovatelce nelze vytýkat, že chrání své zájmy dostupnými právními prostředky. Není zároveň relevantní, o povolení jaké stavby navrhovatelka žádala, neboť soudu v posuzované věci nepřisluší hodnotit, k jakému účelu mají být dotčené pozemky využity.

[28] Po vyhodnocení všech okolností tedy dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že krajský soud posoudil příslušnou právní otázku správně a jeho závěry jsou přezkoumatelné. Důvody kasační stížnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. proto nebyly naplněny.

IV. Závěr a náklady řízení

[29] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[30] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, a proto mu nevzniklo právo

na náhradu nákladů řízení. Navrhovatelka byla v řízení úspěšná. Nejvyšší správní soud jí proto přiznal náhradu nákladů řízení, které spočívají v odměně jejího právního zástupce za jeden úkon právní služby, a to konkrétně písemné vyjádření ke kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“)], tj. 3.100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 advokátního tarifu], k čemuž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Stěžovatel je tedy povinen navrhovatelce nahradit náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 3.400 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce.

[31] Osobám zúčastněným na řízení Nejvyšší správní soud neuložil v řízení o kasační stížnosti žádnou povinnost, s jejímž plněním by jim vznikl podle § 60 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s. nárok na náhradu nákladů řízení. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl také o tom, že žádná z osob zúčastněných na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. června 2024

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu